

2. БУБНИЦЕ

Встає променистее сонце
З рожевої постелі мли,
І найперш на нашім Підгір'ї
Золоті його очі уткли.
Вершки, наче груди дівичі,
Проснулись – зітхнули – здрогли,
Росу, мов нагрудник перловий,
На ніжную зелень стрясли.
І враз рум'янцем облилися,
А ріки в споду, мов уста,
Нам'єтно нараз зашептали
До ясного любка-царя.
Но він з пурпурового ліжка
Зриваєсь, з розкішних обнять,
В дорогу, – гінці променисті
За тьмою наздогін біжать.
Вна темно лице своє криє
В долині й додолу паде
В чагарі та дебрі і млами
Густими вкриває себе.
Но що се за велет потужний,
Що гордо, мов ворог, підніс
Чоло своє темне до сонця,
А в землю по колінки вріс?
Чи привід се пільми нічної,
Що з сонцем боротись забаг?

Чи велет предвічний заклятий
Тут, ставши скалою, застряг?
Погляньте на нього! Віками
Пооране сміле чоло,
Но декуди, зморшки щоб вкрити,
Вно з зелені маску вдягло.
Погляньте! Ось в камінній груді
Злий ворог діру му прошиб,
І око цікаве тривожно
В таємну втискається глиб.
І сонця промінчик з собою
Приносить у темну нору,
І в велета серце загляне
Крізь люту, глибоку діру.
І велета мислі відвічні,
І велета дії страшні
Читає закріплі, застилі
В холодній, скалистій стіні.